На північ їдучи далеку
Із теплих та чужих сторін,
Кавказу вартовий, Казбеку,
Тобі складаю я поклін.

Вповиті білою чалмою
Чоло і вид старечий твій,
І не торкне твого спокою
Людини гордий неспокій.

Та серця тихого моління
Хай скелі віднесуть твої
До ніг Алли, у край проміння,
Де грають зоряні рої.

Хай прохолоду день постеле,
Молю, на жовтий пил доріг,
Щоб я у спаленій пустелі
На камені спочити міг.

Молю, щоб буря не спіткала
У громі й бойовім огні
В тісних ущелинах Дар'яла
Мене на змученім коні.

Та єсть іще одне бажання,
Душа тремтить... Як оповім?
Що, коли я за дні вигнання
Забутий у краю своїм?

Чи стріну там тісні обійми,
Колишній чи знайду привіт,
І як братерство давнє прийме
Товариша забутих літ?

Чи вже серед могил холодних
Я наступлю на кості тих
Палких, веселих, благородних,
Що мій ділили юний сміх?

О, коли так, мерщій снігами,
Казбеку, замети — молю —
І порох мандрівний світами
Розвій без серця і жалю.

Переклад М. Зерова